CRUCIADA ROMÂNISMULUI

SAPTAMANAL DE LUPTA POLITICA ȘI SPIRITUALA

APARE JOIA | Director: MIHAIL STELESCU | ANUL II, Nr. 55

Anul Nou al Românismului...

SEMNEAZĂ:

Pe pragul lui 1936
de Mihail Stelescu

Anul extern 1935
de Const. Caragea

Guvernul trebue să plece
de Sergiu Lecca

Peștele cel mare înghite pe cel mic
de Victor Valeriu Martinescu

Reflexii pe marginea unui an nou
de Const. Barcaroiu

Kellermann și purgatoriul suferinței
de Nicodim Ion Matei

Panait Istrati și L. Tolstoi
de V. Savin

Problema aviației
de Maurice Dumesnil

Dreptate, seminariștilor !...
de C. Delavâlsan

Rânduri pentru un fost dascăl
de I. C. Gherghinescu

Intre sport și răsboi
de Toma Alexandrescu

CRUCIADA IN ȚARA

SPORT

VIAȚA POLITICA

BCU Cluj / Central University Library Cluj

8 pagini ■ Joi 2 Ianuarie 1936 ■ 2 Lei

CRUCIADA SPORTIVĂ

Intre sport şi răsboi

A trecut Crăciunul simplu, obişnuit, cu colindători, cu irozi copii cu steaua, ceaţă şi ploae... cam banal... la noi, pentrucă pe frontul etiopian, mica vacanţă va fi curând sfâşiată de pârâiturile mitralierelor italiene şi gloanţele etiopiene de fabricaţie engleză, dum-dum.

E şi acesta un Crăciun, nu unul animalizator, ci risipitor de energie sclipitoare, în slujba idealului respectiv, e un Crăciun în care palpită tinereţea, cât şivigurozitatea celor bătrâni, atât inteligenţa cât şi voinţa, e un veritabil Crăciun al secolului douăzeci, în care lâncezeala şi omenescul, sunt excluse.

Pe marginea evenimentelor din Africa orientală, vom încerca să căutăm a arăta care e legătura ce există între sport, posibilitatea de cimentare a fizicului şi caracterului în timp de pace — şi război — constatarea existenţei acestor caractere şi oameni, în adevărata accepţie a cuvântului

Adevăratul om se impune prin fapte, nu prin vorbe, şi cum războiul e o faptă şi încă una des- [redacted] oferă cel mai [redacted] efort de re-

Poesie

Istoria ne oferă cele mai strălucite exemple de eroism şi tenacitate a unei mâni de oameni, în faţa primejdiei, ceeace denotă o voinţă, o cultivare a eului naţional şi pentru a exemplifica, nu trebue să ne uităm peste gard, ci în ograda propriilor noastre evenimente trecute.

S'ar putea totuş, ca multora să le pară puţin serioasă această apropiere a sportului de război, pe simplul motiv că... „nu e nici o legătură între foot-ball sau box şi tranşee", după cum mi-a replicat un cunoscut.

Bine dar ce e sportul?

Veşnica greşală se face atunci — după cum am mai spus — când se confundă cu foot-ball-ul rugby-ul, ciclismul, boxul ş. a care nu sunt de cât jocuri sportive.

Sportul, e acel complex de mişcări, ce tinde să oţelească corpul, să-i insufle un anumit grad de energie şi voinţă, neesare continuării unei acţiuni.

Or din acest punct de vedere, războiul e o acţiune sportivă ideală; că are apoi şi consecinţe nefoste, asta e cu totul altceva.

*

„SPORTUL NU E DECAT O PREGATIRE FIZICA ŞI SUFLETEASCA PENTRU VIITORUL RAZBOI"

— Ei, ce vezi în sport?

— Simplu. O pregătire fizică şi sufletească pentru viitorul

— Cum, adică guvernele când încurajează sportul, se gândesc la un eventual măcel?

— Desigur, domnule reporter Dar constat că eşti cu totul neinformat. Mata îţi închipui că se oferă premii aşa numai ca muşchii să atârne mai greu la cântar?

Află că în societatea noastră, nimic nu se face fără un scop definit. Dacă guvernele aplaudă la matchuri, e ca să obişnuiască tineretul cu eforturile, să poată sări mai uşor dintr'o tranşee într'alta.

Sau d-ta îţi închipui că mens sana in corpore sano, când a eşit din mintea unui filosof, nu e replica politicienilor".

*

Reproducem acest mic interview apărut in numărul de Crăciun al unui cotidian de seară şi luat de reporterul respectiv lui . Moş Crăciun.

Dacă aş avea 7 ani, poate că aş crede în realitatea lui, cum însă, alta e vârsta mea, voiu judeca cum se cuvine părerile acestui domnişor.

In primul rând, pregătirea fizică nu se face pentru a creea [illegible] fletească, pentru a insufla acestui om gradul de umanitate necesar unei convieţuiri civilizate şi logice.

Când atâtea boale macină tineretul fragil, educaţia fizică-sportivă se impune pentru a nu rămâne nişte fantoşe, ci nişte atleţi — la propriu şi la figurat.

Că aceşti tineri, asfel căliţi pot fi de mai mult folos ţării lor, chiar într'un conflict armat, aceasta e cu totul altceva.

A lupta să fii sănătos, voinic, nu înseamnă a lupta să cuceresti un veston militar şi eventual o tresă.

Greşala e cu atât mai mare, cu cât ea porneşte dela o persoană ce prin însăş calitatea sa de publicist, devine automat un educator.

Premiile sportive, nu se oferă nici pentru a face ca muşchii să atârne mai greu, nici pentru a pregăti un tineret pentru război. Ele constituesc un stimulent pentru fiecare, în sensul că prin intermediul lor se dă posibilităţi fiecăruia de a voi tot mai mult, de a persevera.

Că nimic nu se face fără un scop definit, sunt de părere, că... Moş Crăciunul acesta a interpretat aceasta în sensul că scopul educaţiei sportive e războiul, e cu totul eronat.

Dar în orice caz, ghiduşiile... acestui Moş Crăciun nu pot fi luate în serios, ele au fost însă bine venite, pentrucă ne-au oferit prilejul de a pune o chestiune la punct.

TOMA ALEXANDRESCU

ANUL SPORTIV 1935

FOOT-BALL

Incepem — după cum e şi normal — cu acel joc sportiv ce trece drept cel mai popular şi cum acesta e foot-ball-ul, îl vom trece în revistă cu toate marile şi micile eşecuri, cu toate neplăcerile şi bucuriile cauzate de rezultatele reuşite atât pe tărâm national cât si international.

Incepută sub auspiciile funeste ale balcaniadei de la Atena, activitatea foot-ball-ului românesc, nu şi-a putut reface decât în parte prestigiul prin matchul cu Polonia.

Explicaţia unei comportări SUBMEDIOCRE a naţionalei noastre, nu trebue căutată decât în acel veşnic ignorat deziderat al naţionalizării. Reprezentativa României, a fost monopolizată de o serie de jucători unguri, cari cu concursul oficialităţii a scoborât clasa soccerului românesc cu cel puţin două clase, prin ruşinoasele şi continuile înfrângeri din acest an.

Această deplorabilă situaţie a adus — într'o oarecare măsură — la realitate pe federalii nostri, cari s'au văzut după balcaniada rusinii *dela Sofia, în care România s'a clasat ultima în Balcani, puşi în postura de a naţionaliza echipa în matchul cu Polonia.*

Concluzia, a fost că România a câştigat detaşat numai cu elanul său, fără technica „maeştrilor" unguri.

Credem că acest rezultat va fi o lectie în viitor, pentru acei ce până astăzi nu şi-au înţeles încă rostul pe care îl au într'o federaţie de foot-ball. In acest an România a susţinut 8 machuri, a câştigat unul, a pierdut şase şi a terminat unul nedecis; a primit 27 goaluri şi a marcat 14. După cum se vede, o activitate internaţională foarte puţin măgulitoare; activitatea internaţională, intercluburi, a însemnat un exod al formaţiilor austriace în România. Dintre toate însă numai Admira a reuşit să se impună. O figură foarte frumoasă — poate cea mai frumoasă din acest an — a făcut formaţia italiană F. C. Milano.

In ţară, singura echipă care a reuşit să-şi menţină forma a fost Venus; inexplicabile fluctuaţiile Unirii Tricolor şi ale C.F.R.-ului care a cucerit Cupa României în luptă cu Ripensia campioana naţională. O svâcnire AMEFA şi un mare semn de întrebare; Universitatea.

Altceva... nimic, afară de faptul că Macabv (Bucureşti) a câştigat macabyada de la Tel-Aviv.

BOX

Anul pugilistic 1935, e umplut cu silueta lui Gogea Mitu. Poate că din această cauză întreaga activitate se reduce la campionatele naţionale amatoare şi câteva mascarade internaţionale ale căror capete de afiş au fost ţinute de boxeuri cari au contat, *dar cari azi nu mai fac nici o ceapă degerată.*

Interesantă şi de reţinut, e isprava lui Toma Aurel, care reuşise să fie campion naţional la muscă, cocos şi pană. *A fost desigur, un tour de forţă.*

Nu putem trece cu vederea perseverenţa lui Gh. Popescu care şi-a văzut munca încununată cu titlul naţional la pană şi frumoasa comportare a lui Sandu Ion în străinătate.

Alţi câţiva dintre boxeurii nostri cari s'au aventurat trecând graniţa nu au reuşit rezultate prea strălucite.

Câtă diferenţă între trecut şi prezent.

CICLISM

Aşa dar, ciclismul a ţinut să arate, că e necesară numai perseverenţa pentru a eşi din anonimat şi rezultatele obţinute prin continuarea unui frumos început au dat roade excepţionale.

Cea mai bună dovadă, ne-a fost oferită prin organizarea turului României, cu care ocazie s'au văzut mii de cetăţeni paşnici eşind în întâmpinarea cicliştilor, aceiaşi cari puţin timp înainte nu erau primiţi la concursurile oficiale, decât de suporterii cluburilor respective.

Tot cu această ocazie, s'a mai putut constata adevărata clasă a pedaliştilor autohtoni în raport cu valoarea oaspeţilor. Mormocea, Hreneiuc, St. Dinu, Ţapu ş. a., sunt alergători ce pot concura într'un lot cât de select, fără a se mai gândi cu grijă la figura ce-o vor face. S'a mai văzut apoi gradul de sportivitate al alergătorilor turci şi al celor jugoslavi, cari au lăsat mult, foarte mult de dorit.

Nu e mai puţin adevărat, că această atitudine a sârbilor a fost determinată şi de lipsa de seriozitate a oficialilor români.

Polonezul Daniel — câştigătorul turului — s'a dovedit a fi un veritabil vulpoi, ce ştie să aştepte şi... să învingă. In orice caz, putem afirma categoric că ciclismul a intrat cu dreptul în arenă.

AVIAŢIE

Aviaţia noastră, s'a trezit în sfârşit din acea somnolentă bolnavă în care se complăcea. A trebuit pentru aceasta să moară Vasile Dumitrescu, ce pornise în raidul Bucureşti Sidney, pentru a da brânci curajului fiecăruia.

Şi s'a efectuat un raid Bucureşti-Capetown de către comandorul Ionescu, altul Bucureşti-Tel Aviv, efectuat de lt Papană şi Popisteanu, ce porniseră şi spre Tokio, dar numai o mână criminală i-a oprit din drum şi numai providenţa i-a scăpat dela moarte. Băzu Cantacuzino străbate apoi distanţa Bucureşti-Paris în 6 ore 25' cu o medie orară de 300 km. şi Bucureşti-Moscova cu Val. Bibescu.

Se dispută apoi Cupa I. Ghica — circuitul României, care e câştigat de Papană. Tot în acest an prima escadrilă militară părăseşte ţara într'un raid la Istambul.

După cum se vede, o foarte frumoasă activitate.

TENNIS

Sportul alb, a cunoscut — contrar anilor precedenţi — o intensă şi fructuoasă activitate, iată în cifre, care e situaţia: România (Botez-Hamburger)—Turcia 5—0; România (Botez-Segal)—Bulgaria 9-1; Bucureşti—Lwow 4—1; în fina la cupei capitalelor balcanice, Bucureşti b. Belgrad 3—2; în campionatele internaţionale ale oraşului Varna, Segal câştigă la simplu domni.

Deci destul de multe şi frumoase victorii.

RUGBY

Iată în sfârşit, un alt joc sportiv cu care ne-am impus în faţa străinătăţii, prin întâlniri cu formaţii puternice şi câteva turnee de răsunător succes.

Aceste turnee, au fost făcute de echipa naţională şi cea a Stadiul Român; ca o consecinţă a clasei dovedite în străinătate, România fost acceptată în turneul olimpic de rugby, ce va avea loc la Berlin în cadrul olimpiadei. E o recunoaştere care ne măguleşte.

MOTOCICLISM

In afară de 2—3 curse internaţionale — de proastă calitate — organizate pe velodrom şi o cursă pe km. lansat câştigată de Paul Vasilescu, nimic nou în afară de turneele lui Ionescu Cristea prin Cehoslovacia şi Austria. Păcat că această ramură sportivă a fost înmormântată de materialismul unor conducători nepricepuţi.

HOCKEY PE GHIAŢA

Ne-am afirmat destul de pronunţat. Dovadă că Telefon Club a fost admis în Cupa Europei. Rău e, că a început o cam prost.

ATLETISM

Ludovic Gall a câştigat marathonul balcanic; interesant e că al doilea a fost tot un român: Topală. Am mai concurat la Paris şi Kosice, dar foarte slab.

S'au disputat campionatele naţionale, au fost organizate câteva serbări de gimnastică şi două matchuri interuniversitare România-Polonia, în cari am fost învinşi. Aceasta e toată activitatea.

NATAŢIE

Două lucruri interesante: întâi campionatul de polo pe apă a fost câştigat de C. F. R. Bucureşti şi în al doilea, s'a creiat un nou element: Ion Stănescu.

HIPISM

La Aachen în Germania, a avut loc un concurs hipic international, care a fost câştigat individual de lt. Tudoran iar pe ţări de Germania, urmată de România.

Echipa română a fost formată din: Lt. Tudoran, lt. Apostol şi lt. Zahei. Performanţa ofiţerilor români e demnă de subliniat.

A.TOM

BCU Cluj / Central University Library Cluj

ANUL EXTERN 1935

de CONST. CARAGEA

Când peste câţiva ani, istoricii vor scri cronica anului 1935, vor trebui să înceapă prin agonia lentă şi svârcolirile ce au apăsat asupra Ligii Naţiunilor.

Născută din minţile obosite a acelor ce au avut răspunderea şi conducerea războiului, pe deasupra cărora a plutit şi visul utopic a unui mare fantezist (Wilson), ea a putut rezista până acum, prin încrederea nejudecată a membrilor ei. Atâta vreme cât problemele ce i se supuneau erau de domeniul speculaţiunei teoretice, atâta vreme cât depe tribuna ei, trebuia să răsune osanale pentru Pacea universală, sau cel mult splendide pledoarii pe chestiuni de drept, ea a avut zile de glorie şi dădea chiar impresia unei consolidări pe veci.

Buba ei iniţială însă a fost, întâi, că tocmai Statele Unite, cari au preconizat-o, nu s'au lăsat ademenite de iluzii trecătoare, şi nu fac parte din ea, iar apoi, că nu s'a putut nici da, nici găsi, mijloacele eficace de constrângere pentru aplicarea hotărîrilor ei.

Greşeli esenţiale. Alta însă tot atât de gravă, a fost constituirea ei organică. Din ea au făcut parte acele puteri cari au rămas învingătoare, împreună cu acoliţii ei.

Apoi au fost admise şi alte state precum şi cele învinse. Din primul moment ele au fost privite cu suspiciune, uneori chiar ca nişte minori.

Sau, principiul de egalitate totală de înfrăţire şi de conciliaţiune, trebuia să domine imperativ din prima zi, sau atunci fatal sâmburele de descompunere şi discordie îşi găsia tocmai aici terenul cel mai prielnic pentru desvoltarea lui.

Se putea oare, ca din interese atât de diverse, din punct de vedere de rasă, de clase şi din nedreptăţile succesive ale istoriei să se nască peste noapte o linişte totală şi mulţumirea tuturor?

Poate, dar numai în mormânt. Şi numai pentru acei cari au conştiinţa împăcată de a fi dat tot ce au mai bun, mai frumos, mai luminos.

Fără acea speranţă a unui viitor apropiat care să ne descătuşeze de lanţurile şi balasturile zilei de azi, n'ar exista nici muncă, nici sacrificiu, nici dragoste, nici ură.

Acel mâine prin care trăim şi pentru care trăim, este baza sufletului nostru spre care tind toate fibrele omenirii, dându-ne putinţa să îndurăm suferinţele zilei de astăzi.

Iar iluzia, sau mai bine spus perceperea, în viitor al acelui bine universal, nu este altceva decât celula divină ce sălăşluieşte în fiecare din noi.

Asuprită, siluită, pângărită de instincte inferioare şi bestiale, ea îşi croeşte totuşi, încet, dar sigur, drumul spre lumina eternă. Când?

Indiferent! De n'ar fi decât odată, căci acest odată este atât de apropiat în timpul aproape infinit ce domină omenirea.

Esenţialul este, că conştienţi de el şi dornici de a-l grăbi, fiecare din noi trebue să vrea fără şovăire şi fără cruţare să-i grăbească sosirea cu o clipă.

Aceasta este scuza esenţială a celor ce au conceput Liga Naţiunilor.

Dacă au greşit, n'au făcut-o *la început* intenţionat.

Greşelile s'au acumulat în timp. Adesea reprezentanţii diverselor state, purtaţi de evenimente, pe cari sau nu le analizaseră serios, sau pe cari nu le puteau domina, au aglomerat uri în loc de înfrăţiri. Alteori, prea des, ei nu erau decât reprezentanţii unor guverne de transiţii, nepopulare, neavând nimic comun cu aspiraţiile ţărilor lor.

Lipsa de unitate, adesea îngâmfarea învingătorilor, apa-

renţa de resemnare a celor învinşi, au slăbit autoritatea Ligii Naţiunilor, şi au deschis larg porţile tuturor intrigilor, tuturor posibilităţilor.

Nu trebue uitat că baza firei omeneşti, deci a statelor în concepţia lor încă egoistă, adevereşte zicătoarea latină: *„Homo homini lupus"*.

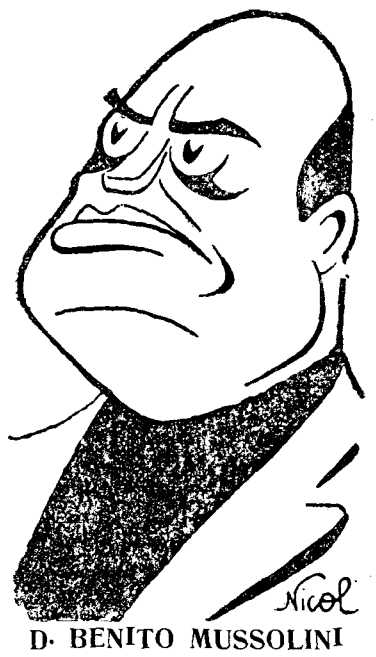

D. BENITO MUSSOLINI

Discuţiile contradictorii, fără soluţii rapide şi hotărîtoare, au avut ca rezultat ieşirea din sânul ei, a Japoniei, apoi a Germaniei.

Atitudinea lor, absolut contrarie, statutelor şi principiilor de bază, n'au fost sancţionate.

Nici nu aveau de către cine. Aşi spune mai mult, ele conveneau în parte concepţiilor ascunse ale unei Anglii. Ea, prin prestigiul ce-l avea prin ajutorul tuturor acelor ţări cari gravitează în jurul Londrei, sau îi sunt supuse, a ajuns repede să dicteze la Geneva. A mai înţeles, că nu numai prin discursurile de acolo îşi va menţine echilibrul, ci că trebue pe căi occulte şi extra oficiale să provoace discordii între unele puteri, mergând eventual până la conflicte, din care să apară la urmă ca arbitru, iar în fond ca profitor.

N'a spus nimic, nici când Japonia călcând cele mai elementare reguli diplomatice, necum bereze" Mongolia şi nordul Chinei, pentrucă vedea în acest fapt o diminuare a forţei comuniste, de care se temea pentru Indii.

Astăzi poate îşi va da seamă că pericolul pentru ea este tot atât de mare şi din partea Japoniei.

N'a spus nimic, n'a reacţionat când Germania, nemulţumită, pe drept, a părăsit şi ea Geneva. Protestul Ligei sub imboldul ei, a fost de poruncă. N'a reacţionat când în Martie d-l Hitler a decretat obligativitatea serviciului militar. Mai mult, a încheiat faimosul acord naval cu el. Toate acestea peste capul Ligii Naţiunilor, fără a-i cere avizul, fără a-i face măcar o comunicare. Uzând de dreptul celui mai tare, n'a întrebat pe nimeni şi continuându-şi tradiţionala politică, caută slăbirea celor ce s'au întărit prea mult, după concepţia ei, prin ajutorarea celor slăbiţi momentan.

Nu face apel la Ligă, decât atunci când nu-i convine să apară ea. Retranşată în dosul suveranităţii Genevei, caută să dea impresia unui membru disciplinat şi desinteresat.

Această atitudine a jucat-o şi continuă s'o joace cu Italia. Nimeni nu ar fi avut nimic de zis, dacă interesele directe ale ei nu ar fi fost atinse.

Şi joacă însă de data aceasta poate chiar situaţia ce o mai are.

A suscitat uri, patimi, a desbinat prietenii şi era pe cale să provoace o catastrofă în Franţa, prin căderea d-lui Laval, pe care o pregătea.

Socoteala de acasă, însă nu se potriveşte adesea, cu cea din oraş. Efectele imediate sunt independenţa Egiptului, pe care vor căuta s'o imite cât de curând şi alte dominioane.

Şi de aceea, aruncând peste bord intransigenţa lor dela început, au trimis la Paris pe d-l Samuel Hoare să discute acele chestiuni cu d-l Laval.

Nu s'au mulţumit însă numai cu o cercetare mai amănunţită a chestiunei abisiniene, dar au ridicat şi problema germană.

Nu ca să sancţioneze lucruri din trecut, ci ca să găsească mijlocul de a o readuce la Geneva. De sigur contând că vor avea eventual alături pentru specularea intereselor lor.

In plus impresia generală a activităţii dela Geneva, este că în curând, ea va fi unul dintre cele mai importante centre atât de propagandă cât şi de influenţa rusească. Jocul deşanţat pe care şi l-a permis atât internaţionala cât şi masoneria, nu a fost posibil decât tocmai prin slăbiciunea şi lipsa de unitate a membrilor Ligei Naţiunilor.

Discuţiile cele mai importante, hotărîrile cari poate vor salva totuşi, pacea lumii, nu vor fi fost acelea luate la Geneva, ci

D. HAILLE SELASIE

cele duse direct dela o ţară la alta cu mai puţin fast, dar cu o analizare mai sinceră şi mai cinstită a realităţilor.

Incadrându-se în complexul acestor probleme, ţările mici, trebuesc să-şi caute drumul, cu ajutorul căruia să-şi menţie situaţia creată prin tratatul de la Versailles, sau să-şi ameliereze pe acele prin cari se cred

D. N. TITULESCU

nedreptăţite.

Faţă de ele, situaţia marilor puteri, este relativ mult mai uşoară. In cadrul intereselor lor ele le ajută sau le întorc spatele.

Independenţa de acţiune sau libertate totală de gândire le este interzisă. De aceea situaţia lor este poate şi mai grea şi trecând adesea peste unele repulsiuni firesti, trebue să caute un

reazăm, cel puţin momentan, acolo unde cred că-şi pot asigura pe un timp, pace sau bunăvoinţă.

Am constatat lucrul acesta, cu ocazia răspunsului dat în parlament de d-l Titulescu. Nu-i discutăm fondul, nici argumentaţia.

Credem însă, că acest răspuns este cel datorit inerţiei şi des-

D. ADOLF HITLER

interesării ultimelor guverne ce s'au succedat, în ceeace priveşte înarmarea noastră.

Neputându-ne impune şi pe calea unei forţe vii armate, complet naţionale, a trebuit să înlocuim aceste lipsuri prin inteligenţă şi diplomaţie.

Oricum, însă, nici anul 1936 nu va fi lipsit de interes.

Soluţionarea conflictului italo-abisinian, fie el pe cale de intervenţie a Genevei, fie pe calea armelor, va da naştere în Europa la problema austriacă, unde regruparea intereselor ar putea da surprize neaşteptate.

Dacă Italia nemulţumită, obosită şi tratată ostil de Anglia şi Franţa, va mai reacţiona conform intereselor lor, atunci când se va pune chestiunea Austriei, este o întrebare.

Şi dacă nu va fi alături de foştii ei aliaţi, ce atitudine vor fi obligate să ia şi Mica Antantă, sau o parte din ea, când se vor pomeni cu o baricadă de influenţa germană dela Marea Nordului la Mediterană?

Şi iarăşi se pune întrebarea: care va fi rolul Ligei Naţiunilor? Ce influenţă va mai putea exercita şi ce autoritate va putea avea faţă de partida de şah pe care o vor juca elementele primordiale ale ei, peste capul Genevei.

Oare conglomeratul ţărilor exotice ce vor rămânea fidele Ligii, neavând nimic de împărţit în Europa, va putea influenţa întrucâtva mersul orb al soartei?

Desigur că nu.

Atunci?

Atunci, încă multă vreme sub flamura unei păci, ţările îşi vor ascunde jocul intereselor lor egoiste; vor căuta prin alianţe, prin baricade economice şi comerciale, să împiedice desvoltarea celor de cari se tem. Gândul sau sufletul acelor ce deţin soarta lumii în mâinile lor, nu s'au descătuşat încă de interese de moment şi de egocentrisme criminale. Ei n'au suferit încă deajuns, şi reacţiunea popoarelor n'a fost încă suficientă pentru a spulbera tot ce este nesănătos, putred şi şubred în concepţia relaţiilor firesti de la stat la stat.

De-abea sir Saumel Hoare, conştient de situaţia critică în care se încurcase Anglia, a făcut cunoscutul aranjament cu d-l Laval, că o parte din opinia publică engleză, susţinută la Geneva de internaţionala şi de toţi profitorii timpurilor turburi, a fost obligat să demisioneze. Eden a fost numit în locul lui. El reprezintă lupta făţişă contra d-lui Mussolini. Orice armă, orice metodă îi va fi bună.

Nemărginita îngâmfare a Angliei, bazată pe istoria trecutului, a împiedicat-o şi de data aceasta să facă un pas de împăciuire.

Deşi rapoartele amiralităţii erau pesimiste în cazul extrem al unei acţiuni navale în Mediterană, deşi „Inteligent Service" îi prevenea de complicaţii în Egipt, cu pericolul unei extinderi la Cap şi Indii, totuşi, Anglia a preferat să-şi joace ultima carte, trecând peste acorduri făcute în numele ei de ministrul ei de externe. Prin intransigenţa acestui gest, îşi asumă întreaga răsunmdere a avanlanşei pe care o caută. Va încerca să-şi creeze noui aliaţi în dauna celor de ieri, va trece cu sânge trece cu sâge rece peste cadavrele fraţilor de luptă, va deschide noui morminte, va reînvia zilele de groază şi băile de sânge din 914—918, nu din umanitarism, nu din dragoste pentru Etiopia, nu într'un spirit de echitate, ci doar din netărmurită ambiţie de a dicta lumea.

Iar problema ce se pune, ce va face Franţa şi Mica Antantă cu foştii ei aliaţi?

Franţa atâta vreme cât d-l Laval va conduce destinele ei nu se va lăsa târîtă în nici un fel de aventură, iare ar însemna pentru ea începutul unui declin sigur.

Iar Mica Antantă va avea de ales între cei trei foşti aliaţi ai ei: Italia, Franţa şi Anglia. Aceste trei mari puteri desbinate astăzi, sau în tot cazul aşezate pe planuri cu totul diferite, reprezintă fiecare din ele un punct vital în existenţa Micei Inţelegeri. Numai integritatea şi totala conştiinţă naţională a conducătorilor o va putea îndruma pe calea adevărului,

Aviditatea unor trusturi, spiritul disolvant al internaţionalelor, ambiţia de dominanţă a masoneriei, mai au atâta forţă încât mai joacă adesea, ca pe nişte paiaţe pe purtătorii oficiali de cuvânt al diverselor ţări.

Şi totuşi, din frământarea sufletelor omenirei, din cicatricele vii, reprezentate de militanele de invalizi, din lipsurile grele şi din regimentele nesfârşite de cruci, se desprinde o voinţă crescândă de linişte, de muncă şi de spor.

C. CARAGEA

Informaţiuni

● Pomul de Crăciun

Marţi 24 Decembrie ora 6, a avut loc la sediul Cruciadei mânismului *împărţirea pom de Crăciun la copii săraci*

Corul studenţilor cruciaţi sub conducerea cruciatului Mateescu a cântat colindele şi diferite imnuri cruciate.

D-l Mihail Stelescu, conducătorul Cruciadei a rostit câteva cuvinte ocazionale, după care s'a început distribuirea unor flanele de iarnă, mănuşi, căciulife şi bocanci copiilor adunaţi la pom. Unui copil bolnav în pat, al cărui tată e ţintuit şi el în pat de-o boală gravă, i s'a trimes acasă un pomnic, ca să-i înveselească şi lui sărbătorile S'au împărţit apoi asistenţei câte o jucărie de ciocolată şi serbarea a luat sfârşit într'o atmosferă de pioasă reculegere, bucurându-se toţi de bucuria copiilor, care anul acesta au aflat şi ei că există un Isus care îndeamnă pe oameni la fapte bune şi loştive.

● *La 15 Ianuarie 1936 va re la Paris o revistă bilunară* res de Croix" *(Fraţi de C sub conducerea d-lor* Désiré şi Traian Puşcaşu.

● *Toţi corespondenţii sunt rugaţi să ne trimeată carnetele de corespondenţi pentru preschimbat*

Digitized by Central University Library Cluj

Corespondenții CRUCIADEI DIN PROVINCIE

D. VLADIMIR CAVARNALI
Corespondent la Ismail

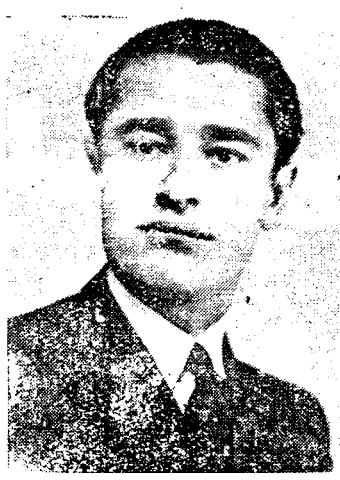

D. VIOREL SULUTIU
Corespondent la Orăștie

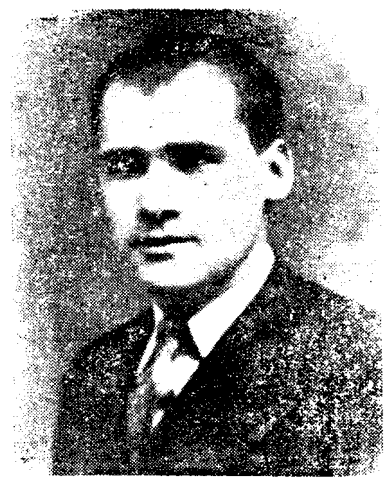

D. GH. TIBERIU
Corespondent la Brăila

D. DELA GURA-MOTRULUI
Corespondent la Brașov

D. POPESCU-TECUCI
Corespondent la Cetatea-Albă

D. GH. SCOVARZĂ
Corespondent la Sibiu

D. V. SAMSONIC
Corespondent la Sulina

D. IACOMI
Corespondent la Vaslui

D. PHYLLON PERRA
Corespondent în Gorj

D. ST. ALEXIU
Corespondent la Ploești

D-ra ELENA DODEA
Corespondent la Fălciu

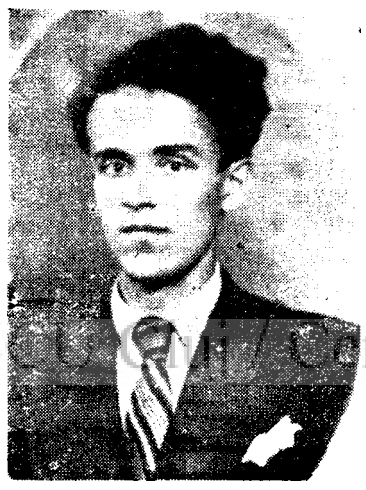

D. ȘUȘALĂ
Corespondent în Muscel

D. PETRU NICOLAU
Corespondent la Iași

B.U. Cluj / Central University Library Cluj

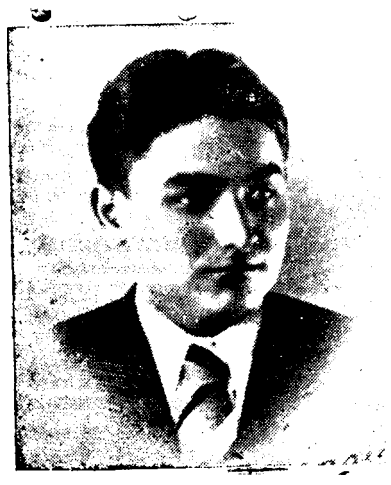

D. VALERIU CRĂȘMARIU
Corespondent la Timișoara

D. I. C. GHERGHINESCU
Corespondent la T.-Severin

Reflexii în pragul unui an nou

Și încă un an mai gol, mai trist,
Cu sufletul crucificat
Pe'ntinsul vieții ca un Crist !..
Vai ! Incă-un an în infinit
Cu dor de bine ne'mplinit,
Cu adevărul negrăit ?!...

Spre care țel nebănuit
Ne duc al anilor șireag ?..
S'a stins de mult ce era drag,
S'a murdărit ce era sfânt
Și viața toată s'a îmbrăcat
In cel mai sdrențăros vestmânt,
Incât pământul că-i pământ
Sătul de scârbă și păcat,
Abia pășește 'n univers
Mai sângerat, mai ne'nțeles !

Ar trebui iar omul sfânt
Să dee vieții înțeles
Trecând al crucilor hotar,
Să'nceapă-o nouă viață iar
Cu alți ani noi în calendar

Așa... și anii sunt bătrâni ;
Bătrân e eri, bătrân și mâini,
Și timpul trece gârbovit,
Bolnav, nebun și 'mbătrânit !...
Vai ! Inc'un an pustiu și trist
Cu sufletul crucificat
Pe 'ntinsul vieții ca un Crist ?!..

CONSTANTIN BARCAROIU

Kellermann și purgatoriul suferinței

In romanele prezentului, subiectele alese se despart în două căi.

Sensibilitatea și nervozitatea tot mai accentuată care, rod al civilizației, o reprezentăm din ce în ce mai puternic, au făcut pe o parte din autori să aleagă drumul acțiunei, cel al dialogului ce te ține, ca un narcotic, atent până la ultima filă, te antrenează până la complecta oboșire. In mai toate aceste volume s'au introdus „momente pornografice", menite să fie un „divertisment" și un punct de atracție.

Căci, nenorocirea face ca majoritatea scriitorilor de azi să nu mai scrie de cât în vederea momentului. Prezentul își cere laurii lui! Și atunci sau aleg mijlocul de mai sus sau se grupează în jurul unui alt cerc, mult mai mic, al scriitorilor cu conținut filosofic.

Atunci însă intervin acele „soliloquii" sau fine analize ale sufletului care cer cititorului o pregătire specială și care prin însăși alcătuirea lor sunt sortite a face lectura unui grup foarte restrâns.

Las la oparte citările și numirea conducătorilor celor două feluri de a concepe de oarece sunt destul de cunoscuți. Mă întreb însă dacă nu s'ar putea găsi un drum mediu, care să poată uni atât desfășurările de stare sufletească adesea indispensabile unui adevărat roman, cu acțiunea veșnic antrenantă, din ce în ce mai mult cerută.

Răspunsul mă duce la romanul lui *Bernhard Kellermann.*

*

Dacă citim *„Povestea unui dor"*, vedem că în viața de boem a lui *Ginstermann* — deși tot timpul este descrisă numai partea exterioară a acțiunii și întâmplărilor lui, — un sbucium lăuntric pe care autorul reușește, în cuvinte simple, să ni-l redea de o acuitate și duioșie neîntrecută. Intreaga gamă de desvoltare și înflorire a unei iubiri care desrădăcinează viața unui om (deja predispus prin însăși structura sa sufletească la artă și erotism artistic) se desfășoară ca o necesitate, ca un adevăr dureros. Suferința puternică se arată aci a fi concluzia omului care se crede fericit, numai prin ea și din ea se *„cade"*, dacă eroul poate birui cataclismul incipient, la cele trei lucruri atât de îngrozitoare, și totuși atât de rodnice în viață: *singurătatea, dorința de a creia* și *ambiția.* Căci omul nu merge ci *„cade"*. Cuvintele lui *Kellermann* sunt: *„Așa era și viața lui: se născu și merse și căzu într'un bordel. Plecă de acolo și merse — și căzu în inima unei fete. Cădea mereu, mereu. Omul nu merge, cade. Acesta este cel ai mare adevăr* (op. cit. pag. 178). De aci se naște suferința. Iar dacă acest sentiment este *abia* reliefat în *„Povestea unui dor"* în *„Tunelul"* își capătă forma definitivă. Nu cred să fie multe romane care să aibă o concepție atât de plină de imaginație și acțiune ca *„Tunelul"*. Și totuși nicăieri, dacă stai să-l analizezi tu însuți cititor, pe *Allan* eroul principal, nu întâlnești o mai multă încercare și sguduire psihică, rodnică în consecințe, poate mai mult decât s'ar fi bruscat atenția prin interminabile pagini de analiză sufletească.

Moartea copilei și soției lui, loviturile grozave morale și materiale pe care eroul le încearcă în sursul a câtorva zeci de ani, *îl transformă prin suferință.*

Trecând prin cercul ei Wahlhalic ce, după cum spuneam mai sus, caută să te înăbușe, viața lui s'a purgat. Din căderi repetate voința s'a călit. Și astfel, odată cu părul alb care-i ningea tâmplele, bătrânul *Allan* a ajuns, călcând peste orice suferință, la creiație.

*

Exemplul romanului lui Kellermann ar trebui să fie urmat de viața și rândurile scriitorilor noștri. Să se abandoneze ori ce motiv artificial de creaie.

Oricât ar lucra cunoștințele, ele să fie trecute fiecare prin această purgă a suferinții, a cărei pildă se ridică impresionantă la *Eminescu* și după el la *Panait Istrati.* Nu goană după o prețuire momentană, ci reflexul gândului să devie scris.

Astfel se va găsi drumul adevărat, ce inconștient se va trasa în fiecare operă; astfel fiecare frază se va dura peste veacuri.

NICODIM ION MATEI

IN PRAGUL LUI 1936

de MIHAIL STELESCU

Pe deasupra frământărilor mărunte ale vieţei politice cotidiane, azi pe prag de an nou, e necesar să scrutăm zările mai largi ale omenirii şi să deducem cu o logică rece, planul tactic de luptă ce se pregăteşte dealungul anului 1936.

Am putea rămâne să discutăm pe plan intern noile orientări, desigur foarte importante desvoltării politice a ţării noastre, dar am fi atât de scurţi şi poate prea puţin clar văzători.

Totuş ne vom rezuma aprecierile şi punctul nostru de vedere asupra politicii interne înainte de a privi în faţă problemele de ordin extern.

In primul rând, nu credem în îndreptarea şi redresarea acestei ţări prin intervenţia vreunuia din organismele politice existente.

Partidele şi organizaţiile noastre politice sunt atât de mărunte în concepţiile lor asupra gravelor probleme sociale ce agită statul nostru tânăr, încât nu pot da niciuna din ele garanţie unei redresări.

Nu cred în partidele de dreapta, deoarece au în fruntea şi în compoziţia statului lor major, oameni învechiţi în practici politice de partid şi convertiţi peste noapte din anumite necesităţi de ordin poliţienesc.

Nu cred, şi nu voiu crede în sinceritatea unor oameni ce au fost şi sunt încă francmasoni.

Cazul Goga-George Cuza, cazul Vaida-Voevod, cazul Dragoş Protopopescu, Dan Rădulescu, Stan Ghiţescu, etc., etc.

Aceşti oameni fac parte din cele trei grupări de dreapta: National-Creştinii, Frontul Românesc şi Totul pentru Ţară.

Prezenţa masonilor în fruntea şi în sânul acestor organizaţii, dovedeşte în mod indiscutabil o prezenţă din ordinul lojilor masonice.

Iar dacă se găsesc proşti să-i urmeze şi să-i primească, îi privesc personal, dar în cazul acesta să nu mai facă uz de principii, de idealism şi să nu mai socotească drept de-al lor pe un mucenic ca regretatul dr. Nicolae Paulescu.

Un mason care a renegat odată creştinismul, care a practicat riturile păgâne şi degradatoare ale hrubelor masonice, nu poate revendica dreptul de regenerator al românismului şi al creştinismului.

Gruparea, ruperea şi veşnica discuţie pe chestie de ciolan a mişcărilor de dreapta, dovedesc lipsa unui ideal şi existenţa unui interes, lipsa unui spirit de sacrificiu şi existenţa unor ambiţii murdare.

Acesta a fost spectacolul oferit până azi de aşa zisa mişcare de dreapta. Şi se găsesc naivi şi încă mulţi, cari spun că „ce să faci, decât cu străinii, mai bine cu ăştia, aşa cum or fi".

O! sancta simplicitas! Intr'adevăr, incapabilii de o acţiune pură, nouă şi cinstită, eterna massă indolentă care cere capul lui Moţoc, numai ca să ceară ceva, merge cu eci cari ştiu să-i aprindă instincteie şi sângele, negândindu-se că mâine din cauza incapacităţii conducătorilor ei de azi, poate ajunge sub jugul străinilor mai rău decât suntem.

Arta în politică nu este de a ajunge, ci de a te menţine şi mai ales de a realiza.

Să mi se arate realizatorii cei noui, oamenii curaţi, oamenii cinstiţi şi noui. Unde sunt?

Să mi se arate concepţiile lor, creaţiile lor de reformatori. Să mi se citească un rând, care să fie al lor propriu, ne copiat, ne plagiat, neinfluenţat.

Să se formeze măcar în glumă o garnitură de guvernare, să văd oamenii cei noui, cei necunoscuţi, — bolizi aprinzători de veacuri nouă.

Vreau să văd omul providenţial, să-i cunosc filozofia lui socială şi politică, să-l aud înflăcărând massele cu vorbe de foc şi zel. Unde este, căci vreau să cred şi eu în el.

Să nu mi se aducă în schimb vreo fosilă din alte guvernări, să nu mi se prezinte vreun asasin.

Iată dece la dreapta e criză, criză mare de oameni şi de concepţie socială şi politică.

Partidul liberal, o maşină stricată şi putredă. Un prim ministru incapabil să conducă fără cenzură şi stare de asediu. Atât de incapabil în cât având aceste două arme în mână nu e nici măcar dictatoraş. Un organism îmbătrânit şi rămas în urmă faţă de cerinţele vremii.

Partidul georgist, legat de un om. Tot partid liberal, cu programul copiat după socialiştii francezi. O firmă care înglobează oameni foarte distinşi, de bună credinţă, dar care nu se deosebesc de ceilalţi decât prin formula: „La adevăratul partid liberal".

Partidul poporului, partidul unui erou în ale cărui forţe credem. Dar este oare suficient un om, un singur om ca să îndrepte o ţară? Ar putea totuş forma epoca de tranziţie şi de pregătire a unor vremuri noui.

In fine partidul naţional-ţărănesc.

Cine-l conduce? Iată o enigmă. De mult Iuliu Maniu, acum câtăva vreme Vaida-Voevod, azi Mihalache, mâine...? Un partid nu poate servi drept şcoală de şefi. Şi acest partid să nu se uite, a mai guvernat şi n'a realizat celace aştepta mulţimea dela el.

Mâine poate va mai guverna, dar dacă azi conducerea partidului nu este în stare să-şi disciplineze oamenii din sânul lui, cum va putea mâine să disciplineze o ţară.

Defectele democraţiei. Iată dece o guvernare naţional-ţărănistă nu va aduce nimic nou, afară doar de căderea guvernului liberal.

Partidul naţional-ţărănesc este şi o victimă a comunismului.

In 1928, la Craiova, comuniştii într'un congres al lor, au evidenţiat pericolul ce-l reprezintă naţional-ţărăniştii pentru ei, şi de atunci au preconizat „Frontul Popular" de azi al d-lui Dobrescu. Comuniştii lucrează intens la desmembrarea acestui partid, deoarece îşi dau seama că aplicarea punctelor din programul naţional-ţărănesc, le-ar închide porţile propagandei lor demagogice. Iată dece am socotit totdeauna un act de inconştienţă atitudinea celor ce au lovit în naţional-ţărănişti. Partidul naţional-ţărănesc trebuie să existe ca un tampon necesar faţă de comunism. Cu toate defectele lui ideologice şi structurale, el este o albie pentru curentele de stânga, în care apele lor se disciplinează, se românizează şi pot deveni mâine forţe utile naţiunei. Dar nu naţional-ţărăniştii vor reînoi această ţară. Statul ţărănesc îl vom discuta la timp.

De celelalte mărunţişuri şi personalităţi politice ar fi inutil să insistăm.

STÂNGA. Iată o denumire care ne-ar îndreptăţi să glumim şi să le spunem c'au călcat cu stângul în România.

Caracterizarea ei am făcut-o în deosebite rânduri şi mai mult decât mine a discutat-o pe largmarele nostru dispărut Panait Istrati.

Azi stânga caută să se regrupeze în jurul „Frontului Popular", preschimbat în front democratic.

Ceiace le putem spune acestor domni e un singur lucru: Să nu-şi închipuie vreodată că România poate deveni republică sovietică. Ţara noastră nu e cobai de încercare şi nici rezervă de alimentaţie pentru Stalin. In clipa când aceşti inconştienţi vor trece limita, îi vom declara trădători de neam şi-i vom pune la zid. Nu suntem fascişti, nu suntem hitlerişti, dar suntem hotărâţi anti-comunişti.

Dar despre stânga putem vorbi mai mult peste hotare, în legătură cu îngrijorarea ce ne stăpâneşte, păşind pragul anului 1936.

Războiul Italo-Abisinian, a svârlit la pământ măştile diplomatice, a clarificat şi continuă să lumineze multe din punctele neclare ale politicii mondiale.

Lupta se dă azi şi pe plan internaţional ca şi pe plan naţional între comunism cu surogatele lui şi între anti-comuniştii de diferite nuanţe.

Războiul de mâine va fi în primul rând o răfuială între adversari de idei, iar numai ca o complectare vor veni şi poftele teritoriale.

Dacă opinia publică engleză e azi atât de agitată contra Angliei şi alături de politica lui Eden, nu e numai din teama intereselor comerciale, ci şi din cauza agitaţiei pe care o întreţin din umbră lojile masonice.

In Franţa asaltul masoneriei e deasemenea formidabil. Iar din umbră lucrează Moscova.

Odată Italia fascistă înfrântă, Germania nu mai prezintă un pericol aşa de mare. Totuş Hitler parează lovitura şi face acordul cu Japonia, declarând faţiş lupta, anti-comunistă. Iată o combinaţie care va slăbi mult din elanul comunist.

Războiul de mâine — şi acest război va fi, să nu ne facem iluzii, — va avea doi beligeranţi principali, comunismul şi anticomunismul. Se vor alătura acestor două forţe statele care chiar de nu vor îmbrăţişa formula ideologică a marelui lor aliat, dar anumite interese de alt ordin le vor atrage în orbita războiului.

De altfel în cursul anului ce începe se vor lămuri şi defini şi mai bine taberile.

Intrebarea cea mare e ce vom face noi? Ce va face România?

In chip neîndoielnic, războiu. Va părea multora această afirmare drept o vorbă goală, copilărească şi cu toate acestea o spun încă odată, noi vom intra în războiu.

Vom fi siliţi. Şi vom fi siliţi din cauză că suntem neînarmaţi suficient. Numai o ţară cu o armată bine utilizată, cu o aviaţie perfectă şi numeroasă, poate să facă ce vrea. Noi însă, va trebui să ne bazăm pe alianţe, şi aliaţii ne vor cere să-i secundăm în luptă. Numai în schimbul oamenilor ce le vom oferi ca să le apere interesele lor, ne vor da armele necesare.

Iată dece anul 1936 n'ar trebui să mai fie un an politic, ci un an al înarmării.

Să nu se vină cu poveştile umanitariste, căci dacă e vorba să fiu uman, sunt dator să fiu în primul rând cu copilul meu şi să nu-l las mâine rob sub călcâiul moscovit sau tras din nou pe roată de unguri. Deaceia ne tre-

(Continuare în pag. 8-a)

TACHE SOROCEANU — Portret

Problema infrastructurii în aviaţia noastră

Aviaţia a intrat până într'atât, în moravurile actuale, încât faptele zilnice nu mai impresionează nici măcar pe acei cari privesc în mod pasiv evoluţia rapidă a aviaţiei. Nu trece o zi fără să nu facă să se vorbească de ea.

Avioane! Helicoptere! Dirijabile! Cât de învechit ne pare sărmanul balon liber şi fiecare nouă „cupă" reaminteşte efortul predecesorilor.

In această tumultoasă, înaintare, cu idei mai mult sau mai puţin bine adaptate, şocul de repercusiune a accidentelor vine uneori să ne reamintească în mod brutal, că răscumpărarea cuceririi aerului cere sacrificii şi refuză să acrode tuturor acea emancipare pe care o dorim cu înflăcărare.

Totuşi nu poţi opri acest elan irezistibil al oamenilor cari cer ceva nou. Multe neliniştі sunt înnăbuşite, şi chiar cei mai nehotărâţi, antrenaţi de rulment vin în masă să se înscrie în palmaresul cuceritorilor aerului

Am ajuns la o răscruce a istoriei, când mijloacele terestre nu mai satisfac necesităţile maşinilor, copii demni ai creerelor noastre umane. Este o luptă mondială care se dă pentru a învinge sărmanul nostru glob terestru ca să-l adapteze, supunându-l jugului realizărilor noastre aeriene.

Toate eforturile noastre vor să creeze o infrastructură demnă de a primi păsărilor noastre metalice. Multe pierderi ar fi evitate şi fiinţa umană care sângerează în faţa faptelor inexorablie vor vedea însfârşit era aviaţiei, luând deplina sa evoluţie şi ar putea acţiona, cu deplină asiguranţă în marşul unui progres raţional. Mai ales pentru mulţumirea inimilor sfâşiate, prea des de doliu.

Un port aerian bine organizat, înlătură 30 la sută din accidente, ce n'ar mai fi de plâns. Mecanica, mai puţin ca un om, nu este supusă pierderii de sine. Din nenorocire, pentru cauze cunoscute, contra cărora câştigăm, ziinic, teren, se întâmplă că bolidul nostru aerian — o vulgară maşină ce-şi pierde semnificaţia în contact cu pământul — nu-şi poate lua sborul în condiţiile necesare. Ce face pilotul, dacă luându-şi plecarea şi i se întâmplă un astfel de incident? Dacă terenul este îndeajuns de mare conceput logic, el îşi opreşte cursa, fără prejudicii Defectuozitaţia fiind reparată îşi reia sborul. Chestiunea se prezintă altfel, dacă acest incident se întâmplă pe un teren prea mic. Aparatul, rănit uşor la început, se sfarmă lamentabil de obstacolele neprevăzute, îngropând cu sine pe acei încredinţaţi lui.

Pentru automobile s'au făcut drumuri pietruite şi soselo asfaltate.

Pentru maşinele noastre sburătoare, ca să se poată detaşa de pământ, nu s'a făcut absolut nimic.

Prima impresie, lăsată de vizitarea unui aerodrom la noi, este apăsătoarea muditate, reprezentată de imensitatea câmpiei, oile neturburate din liniştea ierbii păscute.

Ce se întâmplă însă când plouă sau ninge? Cum pot pleca sau ateriza avioanele?

Din nefericire, aceste întrebări deocamdată nu au răspuns.

Pe timp de ploaie terenul devine o mocirlă şi pe zăpadă avionul nu are viteza necesară decolării. Aceia care riscă în aceste penibile condiţii, o plimbare aeriană, cade într'o cursă groaznică. Fiindcă avionul prins de noroiul lipicios sau zăpadă se sfarmă din cauza capotajului neaşteptat. Condiţiile atmosferi ce nefavorabile, contează 30 la sută anual. Cazul Romeo Popescu.

Rechemările la ordine sunt brutale şi pierderile sensibile. A nu cita decât-terenul principal al Capitalei, numai pierderile materiale se ridică la câteva zeci de milioane.

Noi avem, maşini din ce în ce mai rapide ce reclamă o infrastructură conformă caracteristicei lor.

Anul 1936, va fi epocal pentru Băneasa, fiindcă s'a făcut de acum o ameliorare în amenajamentul său. Insă, ne vom putea oare servi de toată amplitudinea acestui aeroport cu pământul proaspăt arat, neavând nici o irigaţie şi nici un mijloc de apărare împotriva zăpezii?

Sistemul de aterizaj pe ceaţă, fără vizibilitate, va fi el demn de întrebuinţare? Oare aceia cel întrebuinţează, vor avea dreptul de a-şi spune părerile? Orice s'ar spune, în primul rând, ei sunt direct interesaţi.

Oare, anul 1936, va vedea, în fine plasată la justa sa valoare, importanţa aeroportului nostru din Băneasa poarta drumurilor spre Orient?

Iată marea întrebare.

MAURICE DUMESNIL

BCU Cluj / Central University Library Cluj

Panait Istrati și L. Tolstoi

Un emoționant articol scris de un agricultor din com. Șișcani

Oare nu-i prea riscantă o comparați între ascentul conte dela Jasnaia Poliana și genialul vagabond de la Brăila?

Poate paralela ar părea ne la locul ei discordantă chiar.

Scrisul lor diferă mult, dar fie care în lumea lor au scris frumos iar convulsiunile sufletelor lor au atins același nivel de sbucium, întâlnindu-se totuși în zona senină a aceluiași idealism. Determinat de-o stimă pentru valoarea profetică a scrisului lor, îndrăsnesc să le schițez afinitatea și eforturile, pentru una și aceeași sancorsanctă: *Înălțarea sufletească a omului, pentru mai binele său.*

La vârsta când Panait Istrati a început să-și contureze un crez personal despre om și lume,—a murit. La aceeași vârstă Tolstoi era chinuit de gândul sinuciderei, al rostului său în lume și dacă există sau nu un Dumnezeu. Frământare cumplită care l'a dus la fixarea unor convingeri diametral opuse obiceiurilor ce predominau clasa conducătoare și aristocrația pravoslavnicei Rusii, și pe care el însuși le practicase până atunci cu o candidă și senină inconștiență. Ofițerul, contele latifundiar și marele literat se simția strâns cu cercuri de fier în mijlocul protipendadei.

Tot ce scria și punea la cale nu contribuia întru nimic la realizarea himericului „progres"; cuvânt magic ce pornea din buzele fiecăruia, dar tot atât de gol în conținut ca și „Fata Morgana" ce amăgia orizontul stepelor. Progres, civilizație, barbarism și tiranie, la tot pasul și pretutindeni le vedea amestecate. Se întreba mereu asupra acestei noțiuni confuze: *Care-i bariera ce desparte barbaria de civilizație? Unde încetează una și unde începe cealaltă?"* Această chinuitoare controversă, îl lovia ca o antinomie absurdă, îi sdruncina ficțiunea de echilibru în care se complăcuse liniștit până atunci.

Droaia de întrebări înourau sufletul celui ce era să-și abjure propria lui glorie literară și înalta-i pozițiune în ierarhia socială, să-și blesteme și să-și dăruiască bogățiile, considerând orice confort ca impediment fatal, cunoașterei adevăratului sens al vieții.

Dibuia o cale nouă, o evadare din coercitivul convenționalism social devenit pentru el o muncă silnică, chiar în mijlocul unei familii încărcate de belșug și onoruri. Conștiința lui sbuciumată căuta un sprijin în toate filosofiile, dar mântuirea fugea mereu de el, mereu mai departe. In sufletul acestui rătăcitor în desnădejde se răsturnase toate. Altă înfățișare trebuia să aibă lumea pe care o presimția și-o cerea sufletul său.

Totul i se părea învăluit în zădărnicie și totul se năruia în moarte.

Pe frământatul Tolstoi nu-l mai mulțumia răspunsul nici unui sistem de gândire, dorea din ce în ce mai mult o liniște nirvanică. Dar cum se putea găsi așa ceva?

Pe măsură ce-l obseda ideia morții, nu-l părăsia sufletul de speranța că totuși va ajunge la limanul luminos, dorit de sufletul său însetat de ultima deslegare.

In tăcerea cuprinsului stăpânit de singurătate îl prindea dorul rugăciunei, dorul invicibil de a se pune în legătură cu cauza tuturor cauzelor, singura care-l putea liniști.

„Răspunde-mi dacă Tu știi" întreba sufletul său în prada celui mai cumplit sbucium. „Dacă exisți în adevăr, arată-mi-te", și fiindcă cineva se ascundea parcă în dosul degetului — iar s'a rugat: atunci o lumină-i invadă sufletul, o siguranță că nu-i singur Și acea lumină nu l'a mai părăsit. Era lumina care orbise pe Paul pe drumul Damascului, era lumina care învăluise total firea lui Iisus și-l transformase în fiu ales al Dumnezeirei, era răspunsul care-i lumina taina vieții și rostul de pe urmă și unic în mijlocul semenilor săi oamenii. Au dispărut castele, s'au anihilat deosebirile s'au nivelat toate neînțelegerile Omul avea un singur rost în Univers și acel rost era definit în paginile Noului Testament.

Intr'un suflet mare ce peregrina pe marginea abisului s'a declanșat lumina orbitoare a adevărului, a adevărului absolut, transcedent Vede acum minciuna, iar teama de moarte a dispărut. Contele, ofițerul, latifundiarul literatul, și tot ce-a fost Tolstoi până atunci s'a topit în omul nou.

Procesul dureros își terminase cursul lui de devenire. Focul chinurilor i-a lămurit metalul scump din el, scânteia Dumnezeirei se aprinse în bezna conștiinței sale: Tolstoi era acum cel mai aprig apostol a lui Iisus Christos. Această doctrină îl lega de toți oamenii într'o înfrățire nouă și cu totul altfel înțeleasă Privea omenirea și toate cauzele ce o mișca printr'o prismă providențială. Se unise cu Dumnezeu și se înfrățise cu toți oamenii și de acum înainte nici o putere pământească nu-l mai putea stingheri și împiedeca să nu mărturisească cele mai cutremurătoare adevăruri. S'a amestecat cu mulțimea pe care o iubea și muncea la fel cu toți mujicii pământului dătător de pâine și fericire

Toate cauzele care întrețineau mizeria între oameni le reducea la micimea și îngustimea sufletului lor, la miopia, ignoranța și neputința de a distinge adevăratul sens al vieții. *„Viața în spirit este adevăratul sens al ei"*, zicea ei iar amăgirile materiei, transformă pământul în adevărat infern în dureroasă și jalnică „Vale a plângerei".

In „Spovedania mea", descrie Tolstoi, lupta lui cu moartea din cauză că nu cunoștea, nu simțea cauza tuturor cauzelor. Dumnezeu i-a fulgerat prin suflet regăsirea și el s'a liniștit — a aflat și s'a simțit fericit.

De acum toate scrierile lui sunt un apel adresat ori cărui suflet și conștiinței omenești spre trezire la adevărul veșnic, adevăr care strălucia deja de 2000 de ani acoperit de negura prejudecăților omenești.

Romancierul celebru încetase, se detesta pe el însuși. Trăia în el omul nou creștinul, crainicul prin care Dumnezeirea reînoia solia în frățirei și a păcei și prin al cărui cuget și operă își concretiza cerețile-i năzuinți

Sinodul pravoslavnic a excomunicat pe cel mai creștin dintre pravoslavnici; nici că se putea un paradox mai isbitor, mai contrastant. Verdictul prelaților ruși a fost prin excelență nul — căci în conștiința lui Lew Nicolaevici se fixase după ani de trudă gânditoare, sentința copleșitoare a celui etern, cu care năzuia din ce în ce mai mult să se identifice, să-i înțeleagă scopul și să-L dorească mereu.

A cerut să fie dat în judecata sinedriului marțial al potentatului absolutist cu coroană din Tarskoe-Selo, dar nu s'a atins nimeni de el; a scris alt-fel de cum scrisese până atunci, a îndemnat pe oameni să nu se mai urască, să nu se mai asuprească, să nu se mai mintă, ci într'un spirit de sfințenie universală să se înfrățească, să-și împartă cu dragoste bucățica de pâine, atât cât vor fi îngăduiți să zăbovească sub soare; căci pentru toți vine noaptea morții, acea noapte în care nimeni nu mai poate lucra — Isi mărturisi toate păcatele pe care oamenii și le ascund și se simția iertat de Cel în a cărui slujbă a rămas până în ultima clipă, socotit de unii nebun, de alții sfânt, dar confirmat de experiența isteriei și a tuturor timpurilor ca gigant al cugetării.

Iată cine a fost Tolstoi: grandoarea umilinței creștine.

*

Ca băiat de prăvălie, Panait Istrati se căsnește cu dicționarul în mână, să tălmăcească înțelesul cuvintelor ce nu le înțelegea, de prin cărțile ce-i cădeau prin mână. Impins de curiozitatea de-a ști mai mult, de-a cunoaște mai departe, se trudește cu foamea și cartea prin casele stăpânilor egoiști și mărginiți. Iar viermele curiozității îl împinge spre depărtările amăgitoare, furat de vraja undelor Dunării, de plutirea vapoarelor și de acel nedeslușit albastru vioriu, cu care zarea îi fermeca privirea și-i încânta gândul.

Il întâlnim apoi când băiat de prăvălie pe str. Malului, când logofăt în Casa Thüringer, vopsind firme, cărând saci sau portar la o vilă din Lacul Sărat, spumegând sufletește, alăturea de mamă-sacea cu mâinile arse de leșie. Dorul depărtărilor îl purtau pe malul Dunării, de unde în clipele de răgaz contempla orizontul Măcinului, zăvorit de munți.

Și după cum Dunărea se varsă în mare, iar marea în alte mări, tot astfel și sufletul lui Istrati, încă din copilărie, căuta undele gândirii ca să alunece în necuprinsul cugetării.

Astfel, furat de gânduri și de farmecul valurilor Dunării, Panait Istrati se trezi în țara Egiptului, muncind prin porturi sau afundându-se în apele Mediteranei ca să pescuiască bureți sau întovărășindu-se cu oamenii, ca să-i cunoască.

Anonim „pierdut în noaptea unei lumi necunoscute" simțea în el puterea geniului, — a unui geniu înăbușit, nu pustiu. De multe ori înfrânt de desnădejde nu mai avea ce nădăjdui de la oameni și simțea strașnic nevoia unei descărcări; a unei degajări de imponderabilul vulcanic care-l stăpânia îl chinuia, îl sufoca.

Sunt multe soiuri de păsărele cântătoare pe care închizându-le în colivie, mor. Ele sunt fiicele largului văzduh în care neprevăzătoare s'avântă.

Nu le interesează numărul grăunțelor dacă pot sta o clipă pe o creangă și să cânte, să cânte de dorul altor plaiuri, să cânte de bucuria vieții învăluită de cerul însorit al naturei biruitoare, să cânte în van, dar să cânte Aceasta-i menirea măiastră a sburătoarelor, — popor al azurului și al luminei.

Asemenea și sufletul lui Istrati căuta o eșire ca să isbucnească, în să zăgazurile ce-i ședeau în cale, îl iroseau în van Exasperarea îl pune în mână lama unui briciu și dete execuția gestului care-l înspăimânta pe Tolstoi. „A fi sau a nu fi" nu mai era o întrebare. Soarta a vrut parcă să-și răscumpere din cruzime și Istrati scapă cu viață, urcând vijelios treptele genialei *Chira Chiralina.* De-acum începe să cânte cu suflet românesc în melodie franțuzească, dorul străbunilor asupriți de fanarioți, dorul de libertate al celor ce nu dispun întotdeauna de ei, — cu alte cuvinte drama celor pe cari frica i-a făcut buni și neînțeleși și pe cari îi devoră deopotrivă, foamea, viciul și prostia.

Brăila, cu bălțile și Baldovineștii părtași ai stepei Bărăganului, Măcinul, Sulina, fermecătorul Snagov și toate cetele haiducilor apar în atmosferă de basm oriental, născute pe plaiuri românești și împrăștiate pe suprafața pământului de slova vrăjită a fiului spălătoresii necăjite din Baldovinești, nepot al lui moș Anghel cel alcoolisat și al lui moș Dumitru cel surd.

Panait Istrati a scris frumos, sincer ca natura și a câștigat pe toate sufletele ce le-a atins. România e cunoscută de 27 popoare. Se cunoaște vitregia soartei cu care am luptat în trecutul nostru istoric, aici pe malurile și la gurile Dunării.

Dar Panait Istrati a avut și un crez, mai mare și mai îndărătnic de cât opera sa. Aici poate începe paralela între el și Tolstoi. Franța și împreună cu ea, toată lumea de cugetători și intelectuali alintau pe amărâtul fotograf a la minut că scrie cum adie zefirul prin crângul cuprins de înserările vrăjite de amurg cu lună plină, cum curge pârâiașul șoptind prin ondulări line și fermecătoare. .

In fraza lui Istrati se răsfrânge toată sinceritatea naturei plină de adevăr. Succesul îl înșfacă vâjâitor și-l ridică pe treptele acelei glorii, ce până la el n'a fost cunoscută nici unui român. Gloria și banii nu-l fură, îl lasă tot atât de indiferent și legat de lumea lui de muncitori și suferinzi. Nu-și cumpără averi, nu-și face vile pe Coasta de Azur, ci dărueşte în dreapta și în stânga cu frenezia omului scârbit de banii care învrăjmășesc pe oameni, îi diferențiază și-i transformă în fiare sălbatice.

Panait Istrati scrie și câștigă mereu, împrăștie cugetarea și banii cu prodigiositatea unică exemplară, a omului scos din ambianța trivială a celor ce sug sudoarea și sângele fraților lor necăjiți și simpli Duhoarea râmelor ce se aărăsc scârbes numai după câștiguri și situații furate, îl îngrețoșează.

Purta cu resemnare geniul înăbușit și tuberculosa ruinătoare. Nu se plânge nimănui c'a suferit iar alintările gloriei îl lăsau nemuritor și rece. Ca și Luceafărul zorilor de ziuă, strălucitor și candid în fața umbrelor ce fug în ascunzișurile sufletelor de lichele, de hoți de parveniți, de demagogi, de semidocți de îngâmfați și tâmji ca bezna nopții Invățaților și învățăceilor noștri le curgeau lavă de venin din pană și credeau că steaua acelui Gorki ideanic a scânteiat numai o clipă.

Paris și s'au pornit cu înjurături pe „haimanaua vagabondă".

—„ h! tu suflet al lui Panait Istrati cât ți-a fost dasă să înduri!!".

A crezut în himera unei lumi mai drepte, a luptat la înfăptuirea ei, nădăjduind fără rezervă în catehismul marxist al Capitalului, dar au fost deajuns 16 luni de cutreerare prin paradisul lui Stalin, ca întors la Paris să scrie acea spovedanie drastică a „Paradisului pierdut".

A lui Milton este o eflorescentă de imaginație în stil și vers, dar spovedania lui Istrati e istoria Paradisului pierdut al milioanelor de oameni amăgiți de nădejdile unui Eden infernal. Spovedania lui Istrati e soră cu spovedania lui Tolstoi. In amândouă spovedaniile palpită vibrațiunea slavă, e sinteza dureroasă a unei epopei și a unui popor mare, bun și naiv.

Cugetul lui Istrati merge mână în mână cu cugetul lui Tolstoi, în să în răspăr cu cugetarea curentă, leneșă anchilozată. De aici încolo Panait Istrati e în ritmul gândului și revoltei lui Tolstoi. *„Nu pot tăcea", „Ce-i de făcut?" „Religiuna mea", „Așa trebuie să fie?"*, sunt operele gigantului de la răsărit fragmente din niagarica rostogolire a torentului impetuos de meditație tolstoiană, sunt egale cu ultimele articole și scrisori deschise pe care le scria Panait Istrati în diferite gazete și apoi cele mai scânteetoare în „Cruciada Românismului", pe care o doria să rămână curată cât o trăi, iar dacă o fi să sucombe, să-i fie chiar ultimul ceas neprihănit, imaculat ca și nădejdea lui Panait Istrati într'o lume mai dreaptă, mai bună, mai idealistă, mai aproape de Dumnezeu. Acele articole au atâta asemănare ca fond de gândire și chiar ca formă de exprimare, că par dictate de bătrânul apostol pe care vagabondul de la Brăila l-a întâlnit pe culmele Olimpului, pe marginele de nouri auriți de asfințitul aceluiași soare nouri mânați de vântul aceluiași dor pe cerul omenirei, să aducă oamenilor fericirea gândului și mântuirea sufletelor.

La distanța unui pătrar de secol ce s'a scurs de la moartea uriașului slav, dat i-a fost și acestui neam să coboare în mormântul de la Bellu pe cel mai strălucit fiu al său

V. SAVIN, agricultor

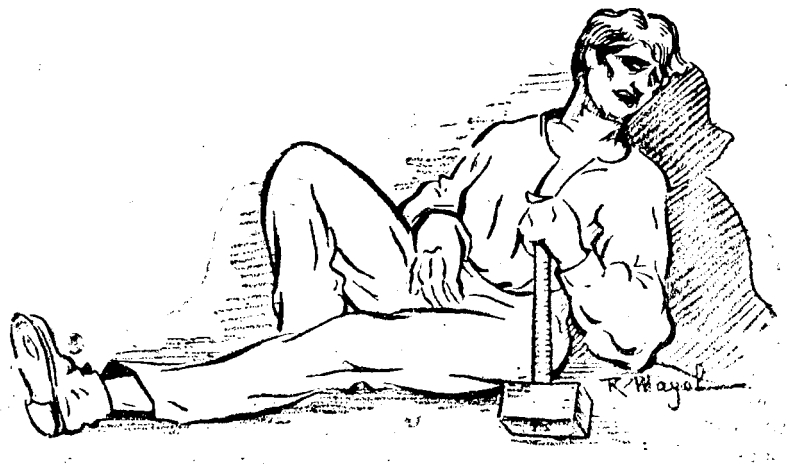

BCU Cluj / Central University Library Cluj

CRUCIADA ÎN ȚARĂ

Rânduri pentru un fost dascăl între dascăli

In ziua de 10 Decembrie, a plecat dintre noi un adevărat apostol, unul din acei ce-au fost antemergători și mai pe urmă tovarăși nelipsiți, în consolidarea operei marelui Haret. Este învățătorul: MIHAIL MANESCU.

Suflet ales de apostol, stăpânit și cuprins de o mare iubire de oameni, cum rar mi-a fost dat să văd. Un neobosit muncitor, un izvor de energie, și un neînfricat luptător, pentru o viață mai bună a țăranului român.

Și-a iubit misiunea, achitându-se de ea într'un mod cât se poate de conștiincios și strălucit. A fost singurul om la care n'am văzut nimic din relele ce cuprind azi pe semenii noștri: ambiție, brutalitate, invidie, răutate, egoism, cleveteală etc.

Mihail Mănescu *s'a născut în Oct. 1853, adică înainte de unirea principatelor române, în comuna Greci, Mehedinți din părinți țărani. A răsbătut în viață numai prin muncă încordată și cinste exemplară. Școala primară a făcut-o în satul natal. In 1875 s'a înscris la școala normală din T.-Severin, după doi ani a trecut la sc. normală* „Vasile Lupu" *din Iași, pe care a absolvit-o în vara anului 1880.*

De remarcat aici, că, printre profesori a avut pe: C. MEISSNER și marele scriitor IOAN CREANGA.

După ce a absolvit școala, a fost numit ca prim învățător în comuna Brezniță-Motru, unde timp de mai bine de 50 ani a desfășurat o activitate de adevărat apostolat, atât în școală, cât și în afară de școală. La această primă școală deschisă de M. Mănescu, veneau elevi din 6—7 sate de prim prejur.

Are o generație întreagă, de învățători, preoți, ofițeri ajunși la mari posturi de răspundere, ingineri, agricultori luminați la minte, comercianți, industriași harnici, meseriași etc., pe care i-a învățat carte.

A fost primul fondator al școalei primare din Brezniță-Motru, școală cum puține sunt prin împrejurimi. A fondat banca populară „Muncitorul Român" tot în sus numita comună și a dat un prețios ajutor la construcția tuturor instituțiilor din comună și împrejurimi pornind, din liber îndemn, o întreagă mișcare economică care a dat roade alese. Nu era cerc preoțesc, învățătoresc, s'au orice altă serbare s'au adunare în care să nu ia cuvântul.

Noi, cei tineri, de câte ori îl aveam în mijlocul nostru, erau pentru noi adevărate clipe de sărbătoare și de petrecere sufletească. Sfaturile sale, prin care ne recomanda moderație, bună chibzuială în toate actele vieți noastre cumpătare, lipsă de orice exces și zvăpăiare, vorbe spuse din vasta sa experiență.

Își reamintea iu emoție de buna sa prietenie legată cu marele Creangă și evoca mândru acele clipe din viață petrecute cu el. Rețin dela el interesante și savuroase pagini de istorie literară și politică a Iașilor, de acum o jumătate și mai bine de secol. In multe clipe ale vieței mele tinere ne-a vorbit cu emoție de fapte concrete, de „Contemporanul" dela Iași, al fraților Nădejde".

Imi vorbea de multe ori despre rolul familiei, al școalei, al bisericii, etc., ca factori sociali de progres și mai bine.

Oricine venea să-i ceară sfatul sau obolul, îl da fără răutate, fără precupețire.

Pentru activitatea sa măreață a fost medaliat cu „Răsplata Muncii" de către marele Spiru Haret, pe care îl diviniza.

La înmormântarea lui Mihail Mănescu într'o zi posomorâtă de iarnă, au curs multe lacrămi, și s'au ținut tot multe discursuri.

„CRUCIADA" a fost reprezentată prin cruciatul Dumitru Ionescu care printr'o însuflețită cuvântare, a arătat ce a însemnat un dascăl ideal, pentru ținutul mehedințean.

Dăm ca exemplu tinerei generații, această figură de apostol, iar pe mormântul proaspăt închis, o lacrimă de adio pentru un apostol cu care Mehedințul de poate mândri.

ION C. GHERGHINESCU

Intormatii cruciate

● La Silistra d-l Dimitrie Batova, *care a militat în fosta Gardă de Fier, s'a înscris la* Cruciada Românismului. *D-sa ne anunță că foștii lui camarazi l-au denumit „trădător" și amenință pe cei ce vor să treacă la Cruciada, cu bătaia Iar în fața propagandei noastre prin scris, ei caută să FURE* „Cruciada Românismului", *să terorizeze lumea ca să n'o cumpere când în fond cel mai simplu lucru ar fi dacă au dreptate și noi n'avem să ne combată ideile. Frate Batova, tu care ai stat în închisoare pentru cei ce te-au deziluzionat azi nu te speria de fanfaronada lor. Dacă bâta le este singurul argument, fii fericit că nu mai ești printre bătăuși. Ai cu armă cruciată sufletul, vorba și crucea, iar ca deviză: muncă, cinste, adevăr.*

Față de aceste arme, bătușii vor cădea înfrânți, cu toată furia lor neputincioasă In curând frate Batovia vei avea plăcuta veste să afli că și alții tineri de elită părăsesc pe bătăuși, trecând la Cruciada.

● *Cruciații* Vasile Simon — *Ocnița jud. Mureș,* Nicu Badea *Caracal, și* Iosif Moruțan student-*Cluj sunt rugați să comunice de urgență, dacă au primit instrucțiunile trimise.*

● *Cu ocazia Anului Nou urăm tuturor cititorilor noștri* La mulți ani *și tuturor Cruciaților spor la muncă pentru cinste și adevăr.*

● *Rugăm organizațiile Cruciate din țară ca la fiecare 15 ale lunei curente să trimeată câte un raport de activitate.*

Această dispoziție se adresează tuturor organizațiilor și județene și comunale. Organizațiile care nu vor trimete raportul două luni consecutiv nu vor mai conta ca existând în Cruciada.

Rapoartele se vor trimete recomandat.

● *In orașele și comunele unde depozitarul sau alte persoane botcotează Cruciada, să ni se trimeată de urgență raport și să se facă desfacerea gazetei prin cruciați.*

In numărul viitor vom publica o dare de seamă asupra unei sărbătoriri a seriei 1910 a Școalei superioare de agricultură, de la Herăstrău.

Abundența de material ne-a împiedicat, cu tot regretul, să o publicăm în acest număr.

Dreptate seminariștilor

Nu cred să existe o altă categorie de tineri cărturari mai nedreptățită și mai umilită decât seminariștii Suflete de apostoli, cari suportă jugul greu al politicianismulu, împilați de proprii lor conducători. Nu voiu expune tragedia acestora, ci mă voiu opri numai la nevoile lor: Echivalarea diplomei de seminar cu bacalaureatul, iată cererea lor dreaptă a cărei soluționare se așteaptă.

Unul din membrii Congresului național bisericesc a sezizat just această problemă, care însă n'a găsit nici un ecou în sufletele congresiștilor.

Nimeni nu s'a ridicat nici să aprobe propunerea de echivalare,— deși era o cauză dreaptă, — nici să dezaprobe — cu toate că le stânjenea poate unora anumite interese ascunse.

Tăcerea condamnabilă i-a înghițit pe toți Căci mă îndoesc că s'ar mai putea vorbi de dreptatea ce se cuvine unei tinere generații, într'o lume îmbătrânită în rele, într'un congres în care tinerii n'au ce căuta: iar bătrânii trag sforile pentru a împiedica cât mai bine pe tineri, ca nu cumva până la urmă să fie aruncați din demnitățile lor aducătoare de venit, de către acești tineri plini de ideal și dornici de o viață mai bună. Și e natural să fie așa. Omul care se svârcolește ca în ghiarele șarpelui strigând pe toate drumurile contra „pletorei de seminariști", n'o să poată să-și ridice glasul pentru a apăra interesele acestei nedreptățite „pletore". El se vede periclitat în interesele lui pur materiale, în interesele lui josnice de politician ratat și atunci în loc de o mână de ajutor pe care ar trebui s'o dea acestei pletore, el îi aruncă șreangul să o sugrume (Ce zice oare, despre acestea, părintele Marin Preoțescu dela Pitești, profesor, senator membru în Consiliul Cooperației etc). Și când te gândești că toți acești oameni cari strigă contra pletorei de seminariști, pe la solemnități, își bat pieptul să sunt părinții spirituali ai acestui tineret, — apostolii de mâine ai neamului.

Dar va veni timpul când vom da jos pe acești bulibași cari cocotați pe șapte perine mor de osânză și tot ei țipă disperați contra acelora cari din nefericire sunt expuși să moară de foame.

Absolventul de seminar deși pregătit poate mai bine decât colegii săi bacalaureați sau absolvenți ai Școalelor Normale, datorită unor legi înguste și unei mentalități imbecile, se găsește în viață pe un plan de inferioritate. Un absolvent de seminar după opt ani de muncă asiduă, nu poate să intre în învățământul primar cum intră un normalist cu șase clase. Nu e pregătit seminaristul pentru școala primară?... Cerceând programa analitică a Seminariilor și a Școalelor Normale vom răspunde fără ezitare: *Seminaristul este pregătit pentru învățământul primar.* Materiile „de specialitate" cari se fac la Școala Normală se fac și la Seminar. Lipsa de locuri nu se poate invoca. Solidarizați, învățătorii se sburlesc ca ariciul și nu mai vor să primească nici pe licențiați, dar pasă-mi-te seminariști. Învățătorii trec însă la Seminarii și în învățământul secundar și chiar universitar, fără să mai țipe nimeni contra lor ca să se ducă în învățământul pentru care au fost pregătiți.

Să trecem la situația dintre liceiști și seminariști. Absolventul de seminar nu se poate înscri la nici o altă facultate în afară de facultatea de Teologie.

Pentru celelalte facultăți se spune în mod obișnuit că nu sunt pregătiți — deși puținii seminariști strecurați în ele cu multă intervenție și muncă au dovedit contrariul. Seminariștii au o cultură specială — spun unii — deci locul lor este numai la facultatea de Teologie. Dar eu îi întreb: atunci ce caută liceiștii la facultatea de Teologie, când este în deobște recunoscut că ei n'au această pregătire specială? Dă liceul pregătirea specială pe care o dă seminarul? Nu!.. Seminarul pe lângă pregătirea specială mai dă și pregătirea generală, pe câtă vreme liceul nu dă decât pregătirea generală pentru Universitate, deoarece în ceiace privește religia nu puțini sunt aceia cari cer să fie scoasă de tot din programa liceelor. Atunci cum se face că liceiștii găsesc porțile deschise la o specialitate pentru care n'au fost pregătiți; iar seminariștii găsesc închise porțile facultăților pentru care au deja o pregătire, de multe ori nu echivalantă ci deadreptul superioară liceiștilor. Câtă greacă și latină se face la liceu și câtă la seminar?... Cu toate acestea seminariștii nu sunt primiți la facultatea de Litere. *Este drept acest lucru?...* Seminariștii nu cer exclusivism la facultatea de Teologie; dar cer ca să li-se dea și lor voe la celelalte facultăți către cari se simt atrași. Nu e păcat să se îngroape talente și să se distrugă avânturi?...

Nu vreau să jignesc nici pe normaliști, nici pe liceiști; vreau numai să dărâm zidurile chinezești dintre aceștia și seminariști De altfel studențimea creștină în congresul anual trecut dela Craiova, a recunoscut dreptatea acestei cauze și în moțiunea votată a expus și această doleanță a seminariștilor: echivalarea diplomei de Seminar cu bacalaureatul. Dar nu e suficientă această recunoastere. Vrem aplicarea pe teren: lucru pe care cei mari trebue să-l facă imediat.

Să nu se îngrozească nimeni că deschizând seminariștilor porțile celorlalte facultăți, ar rămâne goală facultatea de Teologie. Vor pleca desigur mulți seminariști spre alte facultăți. Fiecare va fi acolo unde simte că-l trage înclinarea personală, și asta indiferent de diplome sau paragrafe retrograde

Iar cei cari vor pleca dela facultatea de Teologie, din cauză că nu se simt atrași spre apostolat, fac și aceștia un mare bine Bisericii. Căci acei dintre seminariști cari urmează facultatea de Teologie cu alte gânduri decât cele ale apostolatului, aceia mai mult vor strica Bisericii decât vor folosi în preoția pe cari din nevoe o vor îmbrățișa.

Sau poate, dreptatea nu vine, pentrucă conducătorilor le e teamă că viitorii preoți vor eși mai pregătiți decât ei?...

Nu înțeleg aceștia că, în egoismul lor ucid Biserica și neamul?...

Are sau nu Biserica nevoe de preoți mai pregătiți decât cei de până acum?...

Saint Simon a spus în privința aceasta următoarele:

— „Acuz pe preoți că nu posedă cunoștințele de predare în stare să îndrepte credincioșii pe calea mântuirii. Și acuz că dau o proastă educație seminariștilor și că episcopii nu pot pretinde de la aceia cărora la acordă preoția, instrucția care să le fie necesară. spre a putea deveni păstori capabili de a conduce turmele ce vor trebui a le fi încredințate Este justă această admonestare aplicată clerului creștin? Da, și mai ales clerului român. Nu mai înșir constatările dureroase ale tuturor acelora car au strigat contra preoților. Constatarea e unică din partea tuturor: *Clerul nostru este nepregătit*

Omenirea de azi are nevoe de păstori bine pregătiți. Facultatea de Teologie este datoare să-i dea. Dar nu anchilozând sufletele și tocind memoria în conjugări ebraice; ci înălțându-le spre culmi noui de gândire, spre orizonturi largi, îmbinând religia cu arta și omenia. Căci nu în reguli moarte ci în realități trebue să se călească sufletul unui viitor apostol. Să mergem în pasul vremii. Tara vrea preoți luminați. Deschideți porțile luminii Deschideți seminariștilor porțile tuturor facultăților și atunci se va vedea dacă pot sau nu să se învredniceasă de această lumină. Dar deschideți-le cât mai repede Până când veți ține lumina sub obroc?... Până când vă veți complace în acest întunerec, care asfixiază orice avânt?.. Treziți-vă măcar în ceasul al doisprezecilea

Iată valurile ateismului și ale francmasoneriei bat în temelia Bisericii; iar cariul sectar vrea să-i găurească trupul..

Pregătiți vieri destoinici pentru via Domnului și mai binele omului.

C. DELAVALSAN

TACHE SOROCEANU — Portret

BCU Cluj / Central University Library Cluj

CRUCIADA ROMÂNISMULUI

VIAȚA POLITICĂ

Peștele cel mare înghite pe cel mic

de VICTOR VALERIU MARTINESCU

Odată cu apusul celor cincizecișidouă de săptămâni ale anului una mie nouă sute treizeci și cinci, între burtă, muzică ușoară, capete grele și comprese reci, un suflu de ghiață a trecut peste sângele continentului european, dela izvorul răsăritului, încreștină mințile și făcâna inimile pungă.

Indiile se revoltă. Europa e 'n flăcări. Pericolul galben, se ridică în toată mărimea naturală și mistică, vânăt și colos, ras cu pământul, dă pinteni, spintecă inimile, pactele, tratatele, conferințele păcii mondiale, și vrea să cutropească răvășita bătătură a întregului continent european.

Statele principale ale Europei Centrale au încă mintea aburită de ambiții personale și de ranchiunele de strioină ale unei strîmte și mucigăită politică naționalistă, cu funcție strict de rassă personală.

Statele minore, cu urechile inimii ciulite, la bătaia neclară și igrasioasă a rozei vânturilor adulmecă pericolul din umbră și anonimat tresare 'n somn și'n discursuri umanitariste și nu poate cuvânta,

Ața limbii, răsucită uscat după omușor a pierdut valoarea marilor cuvinte. Diplomația, arta de a miza suflete și misiuni, pecetluiește mireos de ipocrit pulsul oricărei internaționale, predestinează vadul federal al oricărei circuații de sânge cu profund resort european.

Anglia marea Anglie, formidabila, colosala, invulnerabila, impermiabila și țâfnoasa Anglie, țața odioasă și cinică a destinului ultimei politici europeniste, de dragul meschin și bulevardier al unor „the fleac" de colonii, ațâță statele și națiunile, beșică sensibilitățile forțelor militariste, trage sforile prăbușirii Europei Centrale.

Anglia, acest cazan al iezuitismului fierbinte și pasional, uită combativitatea de masivă valoare și înnaltă frecvență a Germaniei; uită posibilitățile infinite ale Franței de a o reduce la valoarea inaniției prin încrucișarea de șoazecrosse" a comunicațiilor; uită dinamismul meridional al Italiei care face să-i sară în are toate drumurile maritime comerciale.

Mai ales, uită imperialismul peștelui sburător dela cheile Răsăritului, Japonia, că-i poate dinamita oricând și oricum întreg comerțul, toată expansiunea imperialismului utilitarist englez, din Asia orientală, periclitând până la paralizie generală progresivă India, Australia și toate posesiunile Asiei meridionale.

Intresele mărunte și naționaliste ale Angliei sunt amenințate brutal, precis, iminent.

Realitățile politice sunt răsturnate de însăși politica utilitarismului britanic, stabilind noțiunea virtuții speculativ și emotiv, prin tot decorul de panaș, grandilocvent și artificiu al instituției geneveze.

O calaborare cu Franța se adulmecă „necondiționat" fără afirmări massive de amenințare și blazon. Angajamentele, într'o asemenea strâmtoare, refuză sentimentul contradicției de clasă politică, radiază svârcolirile intereselor imuabile. Somațiile, cad dela sine, prin reciprocitatea aspectului unitarist pe plan social și economic.

Italia, a înțeles identificarea intereselor de supraproducție și subconsumație și Mussolini a aplicat, prin mijloacele mișcărilor de translație în concepția militaristă a politicei de regim.

Germania forțează matca Rhinului spre o completă orientare a masivului Europei centrale, în care să-și plaseze orgoliul militarist de rassă și toată recunoștința umanitarismului învestit în ipoteci de expansiune socială și bonuri de cassă cu cifru politicei externe.

Temerile sunt legitime, unice și utilitare *atât în tabăra forțelor pasive, cât și 'n cabana rezistențelor violente. Surprizele politicei europene, manevrate și alimentate de cohabitarea internaționalelor își mențin intacte și inamovibile posibilitățile ultimului sentiment politic:* fiecare face ce poate și cum poate. *O luptă odioasă de orgoliu și amor propriu, sfâșie și rupe liniștea virtuală a Europei.*

O neliniște apocaliptică, turbură mințile, otrăvește apa clară *a sângelui, aduce spiritul Europei, într'un hal de supremă hiperestezie politică, încât îl face*

SIR SAMUEL HOARE

capabil pentru orice gamă de erori și de formule estetice.

Surprinderea estetizării continentului european, va fii pe atât de mare pe cât măsura nu va avea culoarea *idealului constituit,* sensul *comisiunii reversului,* lecția fără *nume a Legii Talionului,*

Europa arde. Europa e 'n flăcări. Europa se sgârcește de dureri ascunse și transpiră sânge nevinovat și toată beția fosgenului inhibat.

La izvorul Soarelui-Răsare, Japonia, mica, insignifianta și docila Japonie, lucrează la planul de 150 de ani pentru cucerirea Europei, independența Indiei și a Marei Asii. Micii *nipponi au o metodologie lucrativă,*

D. LAVAL

organizată, penetrantă, prn politica de sistem a controlului comerțului asiatic, prin condițiile creditului larg și „necondiționat" deschis, oferind avantagii și valori biologice de constituit *dumping. Japonia se vrea axa planetară a prestigiului raselor colorate.*

Pericolul asiatic își poate depărta creditul influenții, în cazul unic caz, când Europa își va stabili, dincolo de evenimente, de egoism grandios și de hipertrofia eului naționalist, un tampon: STATU-QUO AL CONTINENTULUI EUROPEAN, prin cohabitatarea tuturor statelor și națiunilor într'o imensă cooperare militară, aeriană, navală și terestră de NECONDIȚIONATA și IMPERSONALA federalizare a granițelor geografice, politice, economice și *sociale.*

Altfel, Europa, chintezența inteligenții și prostiei pământești, va visa în permanență capul imperialist al peștelui cel mare. Și când visezi, pește se spune că ți-e frig. In momentul când scriem aceste rânduri Europei îi e frig. Și frigul înseamnă boală. Boală curată.

Ii trebue medicamente, nu medici. Fiindcă medicii nu se pricep decât la formule tehnice și te omoară cu câteva consoane.

Fiindcă, în fiecare medic, virtual zace un medic-legist care adulmecă din sbor cadavrul.

Guvernul trebue să plece

Agresiunile din ultimele două luni protejate și în partea inregistrate de onorabilul guvern iar acum în ultimele ședințe a Parlamentului, scandal cu perimetrele petrolifere, au dărâmat ultimul credit intern și extern al echipei Tătărăscu-Inculeț-Titeanu plus anexe.

Situațiunea internațională este din cele mai delicate

Politica externă a României condusă de doctorul diplomatic Nicolae Titulescu, a pus și va pune și deacum în colo, țara la adăpostul aventurilor.

Aceasta nu înseamnă însă că o consolidare internă nu este imperios necesară

Lupta între partidele noastre politice este în toi.

Spectacolul este desgustător. Inamicii noștri tradiționali și marii susținători ai Revizionismului jubilează.

Zilnic se scurg peste frontiere zeci de mii de tone de aur negru și alte materii prime de export.

Cu toate acestea, *Leul nostru nu mai este negociat de zarafii din Orientul apropiat.*

Alte țări nu au ce avem noi pentru export, oricând nu au nici măcar hrana populației asigurată, nu au nici acoperirea quasi reglementară a monedei lor, totuși marca germană are curs pretutindeni, schillingul austriac și pengoul unguresc sunt negociate internațional.

In schimb guvernanții noștri din ultimii doi ani au devotat o măestrie cu totul excepțională prin măsurile geniale cu care au dărâmat valoarea internațională a Leului.

Nici Schacht transformat adhoc în politician liberal guvernamental nu ar fi obținut, cu toată știința lui, asemenea rezultate mefistofelice.

Foarfecele domnului Titeanu ne împiedică să discutăm alt capital național foarte interesant în imprejurările de astăzi dar totuși relevăm că de doi ani d Gh. Tătărescu lucrează des la Departamentul Apărarei Naționale semnează și din când în când contracte mai ales de când are la îndemână și luminile specialistului ministerial Bejan.

Evident guvernul actual va pleca făcând loc altor flămânzi

Trecem printr'o epocă de transformare foarte delicată

Toți, așa zic ei, vor binele țăreidar evenimentele ne dovedesc că oportunismul este încă Leit motivul obișnuit al omului politic român.

Concepția cea nouă și sănătoasă, este în formație *și să nu desperăm, ea va fi definitiv plămădită în curând.*

D. IULIU MANIU

Baza țărei, adică elementul singur interesant, țărănimea nu are nevoie decât de educație și conducere cinstită.

Paraziții naționali adică pletora politiciano-funcționaristă va dispare de la sine așa cum a început deja să dispară în mod vertiginos clasa ciocoilor

Aci găsim și vom găsi forța cea mare a d-lor Ion Mihalache și dr Lupu.

In aceiași ordine de idei, nu vedem în România *actuală,* constructivism util fără luminile lui Iuliu Maniu în interior și a lui Nicolae Titulescu pentru politica externă.

Să sperăm că în cursul anului 1936 vom face un pas înainte, *pe terenul adevărat sănătos* al consolidărei politice a României.

SERGIU LECCA

IN PRAGUL LUI 1936

(Urmare din pag. 5-a)

buiesc arme și avioane care să nu cadă.

Acest an 1936 ar trebui declarat an de armistițiu al patimilor politice și cu forțe unite să ne înarmăm țara.

Căci să nu surprindă pe nimeni dacă mâine într'un eventual război, rămânând tot așa de slabi ca și azi, o parte din tineret va încrucișa brațele.

Tineretul înțelege să se sacrifice pentru țara lui, dar nu pentru inconștiența oamenilor noștri politici care știu doar să se înjure la Cameră, să se bată la barou și să facă intrigi de culise.

Generația de azi nu mai poate fi amăgită cu vorbe, iar cei ce conduc destinele acestui neam, oricât de sus ar fi și oricât de jos ar sta, să-și facă bine socotelile, dacă n'au sentimente că de felul cum vor înarma țara, va depinde și soarta lor.

Poate că de anul viitor mulți din cei ce alcătuim generația dintre 20 și 30 de ani nu vom mai fi, dacă zeul Marte va declanța măcelul, dar s'o știe lichelele noastre politice că nu vom muri singuri, ci cu ei de gât. Mai au vreme să se gândească.

MIHAIL STELESCU

Oastea Domnului sau trâmbița Satanei

Acum câțiva ani a luat ființă în Sibiu, societatea „Oastea Domnului", condusă de părintele I. Trifa (azi caterisit) și sub directul patronaj al I. P. S. S. Mitr. N. Bălan. In urma apelului făcut, tineri și bătrâni din întreaga țară sau înrolat să urmeze crezul predicat. Realitatea însă a fost dureroasă, căci au fost doar spoliați de bani, când pentru a scoate 1—2 gazete, când pentru a cumpăra o tipografie, când pentru a se cumpăra o mașină etc.

In toamna anului trecut a isbucnit un scandal urmat de cuvinte injurioase, între cei doi conducători. Dezamăgirea a fost deci — pentru cei ce cu tot sufletul alergaseră să ajute „biserica" prin „Oastea Domnului"— nu numai materială dar și ceiace este mai dureros, morală.

„Oastea" s'a împărțit în două. De o parte o frântură în frunte cu I. P. S. S. Mitropolitul Bălan iar altă parte cu Trifa care luând și tipografia scoate ziarul „Isus Biruitorul" organ de insulte și calomnii. La acest pamflet se alătură fiul lui Trifa, Titus și un nepot Viorel Trifa ambii membri ai taberei cedreniste.

Intrebăm guvernul cât timp mai poate tolera această situație, care mineazā religia și morala ?

GH. SCOVARZA

CRUCIADA ROMÂNISMULUI

GAZETA SAPTAMANALA

Redacția și Administrația: Calea Victoriei, 142

Redactor șef Alexandru Talex

Telefoane: 3-25-27 și 4-28-86

Abonamentul anual	100 lei
Studenți și muncitori	75 „
Instituții și Autorități	1000 „
In străinătate	500 „

IMPRIMERIILE A-B-C s. a. LIPSCANI, 5

BCU Cluj / Central University Library Cluj